

Jednou

Jednou tě najdu, to vím jistě.
Jenom nevím kdy a na jakém místě
Snad na peróně, když ujede mi vlak.
Snad ten pán, co prodává lístky,
co tě má rád,
prozradí mi, kam si jela pak,
Nebo snad ty rozmáčené papírové květiny,
co rostou z tvých slz.

Je podzim a jsi smutná, bude jich dost.

Černé štětce topolů
namáčí se ve větru,
roztírají modré nebe
do tvých očí
a mraky se smutně trhají
jak dopisy na rozloučenou.

At' si klidně říkají,
že o životě nevím nic.
Bez tebe to nemá smysl
i kdybych se snažil víc.
Nemá to smysl,
když ráno neslyším tvůj zasněný dech,
když si každý den nedělám starosti
zda ještě vykouzlím úsměv na tvých rtech.

Nakonec jsme se potkali,
v lese, jenom mi dva, potají.
Slunce zrovna usínalo,
když líbal jsem tě do dlaní.
Teď už jenom zbývá
zastavit čas.
Vím že to nejde
a nezlob se na mne,
jsou to jen řeči
krásné a klamné.
Vím že to nejde
zastavit čas.
Přece to zkusím podruhé zas

Modré slunce přání

Unavená a pořezaná sluncem
i tak při melodii dešťové
začala si tancem.
Unavená krásou a pohledy lidí
Rty máš nasáklé vínem, všichni to vidí
Rty máš nasáklé vínem a slovy včerejšího rána.
Tiše tu spíš
jako píseň neznámá.

Tančíme spolu v prázdné ulici
v ulici našich vzpomínek

a šeptáme si slova lásky.
Neonové hvězdy nám padají
do prázdných lahví od rumu
a zpoza rohu na nás někdo volá
-Pozbyli jste rozumu –
Kamenné hlavy andělů
se sklání pod tíhou času
a pod vodní hladinou
střeží mince ztracených přání.

Namočené konečky vlasů
tančí po temné hladině,
a čeří tvé smutné bdění.
Napadané listí šustí,
pomalu se přizavírá.
jak oči unavené krásou
když život uhasíná.

Modré slunce vpíjí se
do noční oblohy
činžovních domů a červených střech.
Zatéká okapy, zkapává dolů
do měsíčních řek.
V jednom z nich zrovna tiše spíš,
pomalu se oblékám,
tiše jako myš
snad se mi podaří tě nevzbudit.

Snad víš, čtenáři, že kolikrát
jsou slova strašně lichá
básník si rád domýšlí
a jak už to tak bývá,
tak krásné a dojemné to nebylo.

Ten večer jsem odešel bez rozloučení.
Oba dva jsme byli smutní a plní vína.
Jediné, co bylo ten večer cítit, byla naše vina.
Nikdo se z té básně nedozví, že táta byl sviňa, že
spal s jinýma, tvářil se pyšně se zády rovnýma.
Že tě tvůj vlastní kluk bije, řekl, že má rád jinou.
To, že není úspěšný, je jen tvou vinou.
Přestala ses mít ráda, to jak vypadáš.
Přestala si s tancem, bývala baletkou.
Dřív pořezaná sluncem, teď ale žiletkou.
Se mnou jsi byla náhodou.
Byla si ráda, že se ti někdo věnuje.
Při tom sis říkala
Jak se vlastně jmenuje?
Pak sis chtěla trochu užít, zapomenout na to,
co se před tím dělo.
Tak ses celá nahá, tiskla na mé tělo
„Vošukej mě tvrdě, tak to mám ráda!“
přehnula se přede mnou a prohnula záda.

Nic jsem neudělal,
jen propukla v pláč.
Schoulená do klubíčka
schovala tvář.
Přikryju ji, ať jí není zima.
Pak už jen slyším, jak tiše dřímá.

Všude je tma a klid.
Modré slunce vpíjí se
do noční oblohy
činžovních domů a červených střech.
Zatéká okapy, zkapává dolů
do měsíčních řek.
V jednom z nich, zrovna tiše spíš
pomalu se oblékám,
tiše jako myš.
Snad se někomu někdy podaří tě probudit.

Vždycky jinak, vždycky pozdě

Miluji tě, řekla mi a já mlčel.
Plakala a já se koukal na hvězdy.

Miluju tě, řekl jsem jí a ona mlčela.
Neplakala a já jsem koukal do země.

Miluji tě, řekla mi moje matka a já plakal
a choulil se v jejím náručí.

Miluju tě, řekla mi a ruce se jí třásly.

Podíval jsem se jí do očí. Já tebe taky.
Ale nevydal jsem ze sebe ani hlásku,
protože není ten správný čas,
není ten správný čas na lásku.
Mlčky ji doprovodím k prázdnému domu.
myslel jen na to, kdy políbím ji znovu

Ale rty jsem měl smutně sevřené.
Nikdy si neodpustím, že nechal jsem tě jít.
teď už jenom zbývá
zavřít oči a snít.

Kdybych věděl, že je láska nesmrtelná, nechal
bych tě jít
s klidným srdcem a našel bych tě v příštím
životě, ale jak tomu bývá, já věřím víc na pravdu,
smutek a flašky vína.
Teď tu sedím sám a koukám se na hvězdy,
ale všechny sedí na svém místě a mlčí,
ať už jsem s kýmkoliv,
ať už jsem kdekoliv.
Pravdou je, že už tě nikdy nevidím.

Rozloučení

Tváře ti rýsují krůpěje.
Snad né má milá kvůli mně?
Oči ty tvé mandlové
pro mě už neroní,
pro mě už dávno ne.

To jsou ty chvíle osamění,
kdy teplo těla smutek zažene.
když na nás někdo myslí
a ne že ne.

Chtěla bys držet něčí ruce,
ale ne ty moje
Chtěla bys večer čekat, až přijde domů
ale ne na mě
slyšet hebká slova lásky
když ti líbá tvoje vrásky
štěstí.

Za chvíli zapomeneš,
že jsme byli vůbec spolu,
na ty dlouhé chvíle
u jednoho stolu
To všechno pohltí čas
a načančaná půjdeš za jiným,
půjdeš za jiným zas.
A budeš mu říkat stejně jako mě
„Mám tě fakt ráda a nechci bez tebe žít“

Červená jablka

Stojím tu ve stínu, myslím si na tebe.
Pár černých odstínů, na oči, na nebe.
Rampouchy měknou nám, sluncem jsi znavená
Rety se lesknou jak červená jablka.
Červená jablka spadaná do sněhu.
Držím tě za ruce nadané pro něhu
Bývaly časy kdy věřil bych na štěstí,
teď ale svádí mě akorát na scestí.
Kapky slz tvrdnou mi v bílém závoji.
Jako dřív lehnou si a válí anděly.
Láska sic mizí mi v páře u pusy.
I tak už je zvěčněná jak dávné eposy.
Milujíc jiného mizíš mi z dohledu,
v kapsách mi zůstalo jen pár tvých pohledů
Někdy mám pocit, že se všechno hroutí,
že docházím na konec mé pouti.
Bílé pastviny, mlha a vidiny
proč nedokážu být vedle žádný jiný
Nikdy jsme spolu přece nebyli!
Jsi jen vzpomínku na mé představu
o tom, jak se máme rádi, o tom jak ti říkám,
že pro tebe udělám cokoli a jak mě za to máš
ráda
o tom, jak mě miluješ.

Při tom seš teď s jiným a já ani nevím kde.
Přítom seš teď s jiným a já hlupák píšu básně o
tom, jak jsem tě měl rád.

Holubí kabaret

Světlo line pomaleji,
když padá ti do dlaní.

Stařec tiše vzdychá zpod příkrývky.
Snad se mu ještě zdají sny,
kdy tiskne ruce mladé dívky.
Slyšíš mě?
Ne, hladí ji po tváři,
ale jeho šedé vlasy odpočívají na polštáři.

Víčka se nám třepotají pod nánosem snů,
a já doufám, že to není konec našich dnů.

Koukám se z okna ven.
Holubi víří křídly a tančí hrany parapetů.
Poprvé vidím scénu okenního kabaretu.
V těch prohlubních času
se zmuchlanými lístky v kapse
se zpocenými dlaněmi v klíně
a s prázdnotou v očích se dívám na své ruce.

Ruce které ji hladí po vlasech, potí se, jsou
bolavé
utírají slzy mé matce, tisknou ruce mého otce,
hrají melodie, drží ji za ruce, nervózně těkají,
voní tabákem,
jsou tvrdé a bolí
někdy fakt neví, co mají dělat
nesměle si snaží udržet lásku a nikdy ji nepustit.

Odpusť mi, že myslím na ni a né na tebe
tebe čeká už jenom klid, vždyť stoupáš na nebe.
To , když je smrt nablízku,
nutí mě být s ní
Ty mě taky teď neposloucháš
a jsi s tou svojí
Postel je teď prázdná
a starci se už nemusí nic zdát.
Nemusí mít hlad, nemusí se bát.
Jenom hrst teplé hlíny,
jen pár smířlivých slz
dejte mu pod hlavu
Sbohem.